

Arrest

nr. 349 757 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2025 met referentnummer 130761.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2025 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)
Nationaliteit: Chili
Geboortedatum: (...)1993
Geboorteplaats: A.
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) SINT-NIKLAAS

om de volgende reden geweigerd:3

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als wettelijke partner van de Belg, (...) (...) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 40ter, §2 tweede lid dient de Belg aan te tonen over bestaansmiddelen te beschikken zoals omschreven als volgt:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

-loonfiches op naam van V. (...) van 2021 bij de werkgever (...) BV

-loonfiches van december 2024, januari, februari 2025

-brief van Argenta waarin is opgenomen dat mijnheer geen achterstal heeft voor zijn hypothecaire lening

-uittreksel van de Nationale bank waaruit blijkt dat mijnheer een hypothecair krediet heeft, alsook een consumentenkrediet

-attest van tewerkstelling 2025 op naam van betrokkene, waarin de arbeidsdagen zijn opgesomd die betrokkene zelf reeds in België heeft gewerkt

-mail van het ACV met toelichting aan de referent betreffende de samenstelling van zijn loon

Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023 of Raad van State, arrest 260.501 van 19.08.2024).

Uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de door betrokkene voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen die voortkomen uit een tewerkstelling van de referent zijn achterhaald. De tewerkstelling bij Bo-Garden BV is reeds beëindigd op 2.09.2022. De tewerkstelling voor 'Het Trappenhuis BV' werd beëindigd op 1.05.2025. Geen van de voorgelegde loonfiches zijn aldus nog representatief voor de beschikbare bestaansmiddelen van de referent. In hoeverre het al dan niet gaat om onvrijwillige werkloosheid en de referent aldus werkloosheidsuitkering geniet, is onbekend. Zonder medewerking van betrokkene/de referent kan de Dienst Vreemdelingenzaken deze informatie niet achterhalen. Bovendien kan werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking worden genomen voor zover de Belg aantoonbaar actief werkzoekende te zijn. Wanneer de bestaansmiddelen veranderen in de loop van de procedure, is het aan betrokkene om de bewijsdocumenten dienaangaande te actualiseren. Dit is in casu niet gebeurd.

De bewezen bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn aldus achterhaald.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze hoeft hier niet gemaakt worden. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de bewezen bestaansmiddelen achterhaald zijn. Er is geen zicht op de actuele bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene, de bestaansmiddelenvoorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan. Het A.I. dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat de inkomstenbewijzen van de referentiepersoon achterhaald zijn én in casu een behoeftenanalyse niet dient gemaakt omdat er niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn;

dat verzoekster en haar partner — zoals blijkt uit de gegevens van het rijksregister — inwonen bij de ouders van haar partner én aldus zij geen woonkosten (huur én nutsvoorzieningen);

dat de partner van verzoekster benevens zijn inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband eigenaar is van een onroerend goed, waaromtrent hij stipt de hypotheek afbetaalt, hetgeen n.a.v. de ingediende aanvraag met een bank-attest werd aangetoond;

dat de partner van verzoekster over een aanzienlijk spaartegoed beschikt (+/- 100.000€), waaromtrent door DVZ echter in het kader van de aanvraag van verzoekster nooit werd gevraagd;

dat voorts verzoekster sedert haar binnenkomst in België eigen inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband heeft;

dat voorts de bestreden beslissing dat echter geen rekening houdt met de inkomsten van verzoekster uit haar tewerkstelling in dienstverband bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon;

dat conform vaste rechtspraak van de RVV indien DVZ vaststelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet zouden voldoen aan de gestelde vereisten van artikel 42 § 1, tweede lid Vw of — zoals in casu - de inkomstenbewijzen van de referentiepersoon achterhaald zouden zijn er een wettelijke verplichting is om een behoeftenanalyse te doen waarbij het eigen inkomen van de partner van de Belg niet zomaar kan genegeerd worden aangezien inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader van het gezin uitmaakt;

dat dit volledig in de lijn ligt van de rechtspraak van het Hof van Justitie — o.a. HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X t. Belgische staat), waarbij werd geoordeeld dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking worden gesteld en dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn;

dat aldus de bestreden beslissing geheel ten onrechte heeft nagelaten een behoeftenanalyse te doen, laat staan rekening te houden met de inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband, dewelke verzoeker sedert haar binnenkomst in België ononderbroken en tot op heden heeft;

aangezien tevens alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen: (...) aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 14.07.25 dan ook niet alleen o.a. de artikelen 40ter, 41, 82, en 42 Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

Verzoekster voert onder meer aan dat zij sedert haar binnenkomst in België eigen inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband heeft maar dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar eigen inkomsten uit haar tewerkstelling bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Ze vervolgt dat indien de gemachtigde vaststelt dat de bestaansmiddelen niet voldoen aan de vereisten van artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, er een verplichting is om een behoefteanalyse te doen waarbij het eigen inkomen van de partner van de Belg niet zomaar kan genegeerd worden, aangezien de inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader van het gezin uitmaakt. Ze verwijst eveneens naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, zijnde het arrest C-302/18, X tegen de Belgische Staat van 3 oktober 2019, waarbij werd geoordeeld dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene derdelander, niet uitsluitend zijn inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking worden gesteld en dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. Verzoekster concludeert dat de gemachtigde geheel ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden met haar inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband en heeft nagelaten een behoefteanalyse te doen. Verzoekster haalt aan dat ze die inkomsten sedert haar binnenkomst in België op ononderbroken wijze heeft. Ze concludeert tot een schending van onder meer de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

De relevante versie van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Er wordt niet betwist dat verzoekster, teneinde aan te tonen dat haar Belgische wettelijke partner voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, ook zelf een attest van tewerkstelling heeft voorgelegd van 2025, waarin de arbeidsdagen waren opgesomd waarop zij zelf heeft gewerkt.

De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat wat betreft de bestaansmiddelen van verzoekster zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De reden die de gemachtigde daarvoor geeft, is dat het de Belgische referentiepersoon is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het betreft dus een principiële uitsluiting van de bestaansmiddelen van verzoekster. Nu de gemachtigde via Dolsis had achterhaald dat de Belgische referentiepersoon zelf geen actuele tewerkstelling meer had en er ook geen bewijs voorlag van werkloosheidsuitkering met bewijs van actief op zoek gaan naar werk, heeft de gemachtigde geen behoefteanalyse gedaan.

Het is inderdaad vaste rechtspraak van de Raad van State dat indien geen bestaansmiddelen worden voorgelegd die kunnen in overweging worden genomen, er ook geen behoefteanalyse dient te gebeuren. Echter, in casu werden wel bestaansmiddelen voorgelegd van verzoekster zelf, die louter om een principiële reden door de gemachtigde niet werden in overweging genomen. De gemachtigde wou enkel rekening houden met de persoonlijke bestaansmiddelen die door de Belgische referentiepersoon zelf worden gegenereerd.

Echter, verzoekster wijst terecht op het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/Belgische Staat. In dit arrest sprak het Hof zich niet enkel uit over de situatie van langdurig ingezetenen, maar tevens over artikel 7, lid 1, onder c) van richtlijn 2003/86, of de Gezinsherenigingsrichtlijn waarin het Hof heeft gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen géén beslissend criterium is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan zodat de inkomsten die afkomstig zijn van een familielid niet uitgesloten zijn, mits zij vast, regelmatig en voldoende zijn.

Onder meer met verwijzing naar dit arrest van het Hof van Justitie heeft het Grondwettelijk Hof, naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Raad aangaande de artikelen 40ter §2, tweede lid en 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangenomen dat een verschillende behandeling tussen een gezinshereniger-statische Belg enerzijds en een gezinshereniger-derdelander anderzijds, waarbij voor de eerste categorie enkel met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg zou mogen rekening gehouden worden, en bij de tweede categorie volgens het Hof van Justitie de herkomst van de bestaansmiddelen niet beslissend is, een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Het Grondwettelijk Hof formuleert het dictum in zijn arrest nr. 38/2026 van 2 april 2026 als volgt:

“- De artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zoals van toepassing op de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaken, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Bijgevolg heeft verzoekster een punt dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar inkomsten uit tewerkstelling en dat haar inkomsten niet kunnen genegeerd worden. (Zie ook ten overvloede RvV drie rechters 1 maart 2016, nrs. 163 344 en 163 345.)

Ter terechtzitting heeft de Raad verweerder gewezen op de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 2 april 2026, nr. 38/2026. Verweerder heeft aangehaald dat deze zaak een beetje anders is, omdat de eigen bestaansmiddelen van de referentiepersoon achterhaald zijn. Voor wat betreft de bestaansmiddelen van verzoekster verwees hij zelf naar hetzelfde arrest van het Grondwettelijk Hof en stelde hij dat de Raad 'hierover zal oordelen'. De Raad volgt dat in casu de gemachtigde op redelijke wijze kon stellen dat de voorgelegde loonfiches van de referent niet langer representatief waren voor zijn bestaansmiddelen, maar moet vaststellen dat verzoekster zelf ook het bewijs van eigen inkomsten had voorgelegd, die hadden moeten beoordeeld worden op hun stabiel, toereikend en regelmatig karakter.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar de motivering van de bestreden beslissing, waarin rechtspraak van de Raad van State wordt aangehaald. Hij stelt dat artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet niet voor interpretatie vatbaar is, aangezien expliciet wordt aangehaald dat het bewijs moet worden geleverd dat de 'Belg' beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad erkent dat in die wetsbepaling wordt gesteld dat de Belg moet beschikken over die bestaansmiddelen, maar wijst erop dat het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld dat de lezing van de Raad van State, waarop de gemachtigde zich steunt, met name dat de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Indien die wetsbepalingen (artikelen 40 ter, §2 en 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) niet worden geïnterpreteerd in de zin dat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger mag rekening gehouden worden, ligt geen schending voor. Van de Raad kan niet verwacht worden een interpretatie te hanteren van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarvan het Grondwettelijk Hof stelt dat die de desbetreffende bepalingen van de Grondwet en het EVRM schendt.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet bijgevolg geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES